

[Aksel Larsen.]

fire forligspartier var imidlertid tilfredse med deres egen umulige plan til standsning ikke af prisernes, men af pristallets stigning, og de forregnede sig her som på andre områder. Konsekvent ulogiske som de er, har de med bistand af villige nationaløkonomer jamret over, at januarpristallets stigning medfører løntillæg, som er mere end beskedne i forhold til prisernes himmelflugt. Vi kan jo konstatere, at omsætningsafgiften på 9 pct. i engrosledet, der har bevirket forholdsvis langt større prisstigninger, ikke har rettet landets økonomi op, men ganske vist flyttet en væsentlig del af skatternes vægt over fra det direkte til det indirekte område, hvilket også er VK-politikens hensigt og mål.

Regeringen foretrak dette fremfor at samarbejde med os om en effektiv skatteletning, indførelse af kapitalvindingsskat og forberedelse af en skattereform med afskaffelse af skattefradragreglen og indførelse af kildeskat. Måske skal vi indrette os efter, at når vi foreslår noget, der er i overensstemmelse med socialdemokratiets højtideligt kongresvedtagne program, så er den socialdemokratiske folketingsgruppe ikke hjemme.

Vi anser det i enhver henseende for en ulykke, at regeringen ved forliget i fjor forpligtede sig til at skære det offentlige byggeri og den offentlige anlægsvirksomhed meget betydeligt ned og anvende de derved sparede penge til forøgelse af de valutaslugende militærudgifter. Man burde være gået den modsatte vej. I den forbindelse være det sagt, at når de konservative nu taler så hidsigt om besparelser uden at kunne eller ville anvise konkrete besparelsesområder, så burde man være opmærksom på, at det for samfundet i almindelighed og for valutaen og produktionen i særdeleshed ville være gavnligt, ja, at det i virkeligheden er en tvingende nødvendighed, at skære militærudgifterne meget betydeligt ned som en foreløbig indledning til den afrustning af vort land, som må og vil komme, men som vort parti desværre foreløbig er det eneste, der har fornuft til at foreslå.

Det er naturligvis et fremskridt, at regeringen nu endelig efter så længe at have vendt det døve øre til vore forslag vil

gennemføre en lovgivning om midlertidigt pris- og avancestop og en betydelig skærpelse af det spagfærdige forslag om indseende med priser, vi fik i september. Hvis administrationen af disse love bliver af samme art som lovforslagernes formulering, vil en del være vundet.

Men ved siden af lovforslagene om fortsat kontant støtte til landbrugets traditionelle produktion og om forskellige andre former for støtte, herunder forhøjede priser på hjemmemarkedet, er der jo ingen tvivl om, at den hule helhedsløsnings afgørende foranstaltning er lovforslaget om forlængelse af de kollektive overenskomster.

Så selvmodsigende, man kunne vente det, har Landsorganisationens formand, hr. Eiler Jensen, på informationsmødet i Odense forklaret, at han og den øvrige LO-ledelse er utilfredse med lovforslaget, ja, at de er principielle modstandere af det, men at de alligevel er glade for det, eftersom det fritager fagbevægelsens ledere for at anvende fagbevægelsen til det, den er skabt til. Hr. Eiler Jensen gav endvidere den forklaring, at Arbejdsgiverforeningen sikkert har spekuleret i, at regeringen ikke ville gribe ind — ja, det sagde han virkelig, hvis jeg da skal tro Aktuelt's referat. Som enhver ved, har Arbejdsgiverforeningens ledelse imidlertid i mindst 3 måneder haft sikkerhed for, at regeringen på den ene eller den anden måde ville klare overenskomstsituationen for den og for LOs ledelse. Formodentlig har samme ledelse kalkuleret med, at regeringen jo nok ville slutte forlig med VK-partierne, som den gjorde i fjor, og at den, hvis regeringens oplæg ikke var helt tilfredsstillende, sin vane tro ville give de fornødne indrømmelser til venstre og de konservative. At der så ikke bliver noget forlig er en anden sag og har formodentlig sin naturlige forklaring i, at VK-partierne øjner valget nærmere sig og derfor ikke ønsker noget formelt medansvar.

Naturligvis kan ingen fritage regeringen for hovedansvaret for den økonomiske udvikling i det omfang, denne økonomiske udvikling skyldes regeringens og folketingets aktivitet og passivitet, men på den anden side forekommer det mig en smule urimeligt, at det ærede medlem hr. Poul Møller